

Folketingets Skatteudvalg
Christiansborg
1240 København K

Kongens Lyngby, 9. december 2019

Spørgsmål til Skatteministeriet vedrørende L 48 - Forslag til lov om ændring af selskabsskatteloven, kildeskatteloven, skatteindberetningsloven, skattekontrolloven og forskellige andre love.

I forbindelse med fremsættelsen af L 48 skal vi hermed venligst anmode Skatteministeriet om at besvare nedenstående spørgsmål vedrørende den foreslåede SEL § 31 E om fradrag for endelige tab samt visse overordnede spørgsmål vedrørende ændringerne af de danske CFC-regler i SEL § 32.

Vi tillader os samtidig at fremkomme med nogle generelle og specifikke kommentarer vedrørende forslaget.

1. Generelle kommentarer

Vi finder det særdeles glædeligt, at EU-domstolens langvarige praksis vedrørende fradrag for endelige tab nu implementeres i dansk ret. Det har taget sin tid, uagtet at denne praksis i sin essens faktisk er relativ enkel. EU-domstolens praksis blev allerede statueret d. 13. december 2005 ved C-446/03 *Marks & Spencer* og sagen verserede og blev diskuteret samtidig med indførelsen af de nuværende danske sambeskatningsregler.

Det følger helt grundlæggende efter EU-domstolens faste praksis om fradrag for endelige tab, at et moderselskab - med et datterselskab eller et fast driftssted inden for EU/EØS - skal have adgang til fradrag for tab i datterselskabet/det faste driftssted på samme måde, som havde datterselskabet/det faste driftssted været etableret i Danmark.

I Danmark gives moderselskabet adgang til fradrag i moderselskabets indkomst for tab i danske datterselskaber/faste driftssteder efter sambeskatningsreglerne i SEL § 31, hvorfor et moderselskab med tab i udenlandske datterselskaber/faste driftssteder (EU/EØS) i udgangspunktet ligeledes skal have ret til fradrag i moderselskabets indkomst, jf. EU-domstolens praksis.

EU-domstolen har dog anerkendt, at der derved kan bestå en risiko for dobbeltfradrag ved at tabet fradrages hos både moderselskabet og hos datterselskabet/det faste driftssted. I sådanne situationer kan Danmark nægte fradrag for tabene i de udenlandske datterselskaber/faste driftssteder med henvisning til risikoen for dobbeltfradrag. Derimod kan Danmark ikke nægte fradrag i moderselskabets indkomst for tabene, hvis der ikke længere består en risiko for dobbeltfradrag, dvs. hvis datterselskabet/det faste driftssted har udtømt alle muligheder for udnyttelse i dets hjemstat i tidligere indkomstår, i samme indkomstår, og der ikke i senere år er mulighed for at udnytte tabet (endeligt tab).

EU-domstolens doktrin om fradrag for endelige tab (underskud) består således af følgende betingelser:

1. Moderselskabet ville have haft fradrag, hvis datterselskabet/det faste driftssted var etableret i Danmark.
2. Underskuddet er opgjort efter danske regler (som havde det været dansk).
3. Underskuddet kan ikke udnyttes i datterselskabets/det faste driftssteds hjemland (EU/EØS)(endelige tab).

I disse tilfælde består et EU-retligt krav på ligebehandling, og Danmark kan i disse situationer ikke nægte fradrag for tab i den danske indkomst. Den foreslåede danske regel i SEL § 31 E er bygget op om dette skelet, men er tilføjet yderligere betinger. Disse behandles nedenfor i vores spørgsmål.

Vi håber, at Skatteministeriet med implementeringen af EU-domstolens praksis om fradrag for endelige tab i SEL § 31 E – samt implementeringen af Skatteundgåelsesdirektivet - også i fremtiden i højere grad ser værdien af de rettigheder og pligter, der følger af EU-retten, til glæde for Danmark og dansk erhvervsliv, således at danske skatteregler i fremtiden i højere grad vil følge de internationale standarder. Vi har i den forbindelse ligeledes nedenfor visse overordnede spørgsmål til de danske CFC-regler.

2. Konkrete spørgsmål og kommentarer

2.1. SEL § 31 E: Betingelsen om, at underskuddet kunne have været anvendt efter reglerne i § 31 A, hvis der havde været valgt international sambeskatning

På mærkværdigvis fremgår det *ikke* af den foreslåede bestemmelse i SEL § 31 E, at det betinges, at moderselskabet i Danmark ville have haft fradrag, hvis datterselskabet havde været etableret i Danmark og derved omfattet af den obligatoriske nationale sambeskatning. Det er ellers netop dette, der udgør den EU-retlige forskelsbehandling.

Er Skatteministeriet enig i, at den EU-retlige forskelsbehandling og derved hindring for etableringsfriheden opstår ved, at rent danske koncerner sambeskattes efter SEL § 31, hvilket ikke ophæves som følge af muligheden for at til vælge international sambeskatning efter SEL § 31 A, jf. Bevola C-650/16?

Kan Skatteministeriet samtidig redegøre for, hvorfor der er valgt at henvise til reglerne om international sambeskatning i SEL § 31 A, og ikke til reglerne om national sambeskatning i SEL § 31 nu sidstnævnte er årsagen til den EU-retlige restriktion?

I stedet betinges det efter den foreslåede SEL§ 31 E, at underskuddet kunne have været anvendt, hvis der havde været valgt international sambeskatning. Det fremgår samtidig af lovbemærkningerne til § 1, nr. 9, at [vores understregning]:

”...et uudnyttet underskud i et likvideret datterselskab, ikke vil kunne fradrages ved det danske moderselskabs indkomstopgørelse. Efter reglerne om sambeskatning kan et underskud i et dansk datterselskab, der likvideres, således ikke overføres til moderselskabet. Har det likviderede danske datterselskab et underskud i likvidationsåret, vil dette indgå i sambeskatningen for likvidationsåret, ligesom eventuelle fremførte underskud fra tidligere år kan anvendes i likvidationsåret efter de almindelige regler om underskudsudnyttelse. Uudnyttede underskud i det likviderede datterselskab vil imidlertid herefter bortfalde.”

Vi er i tvivl om, hvorledes det skal forstås, at et uudnyttet underskud i et likvideret datterselskab ikke kan fradrages ved det danske moderselskabs indkomstopgørelse, særligt i lyset af Skatteministeriets svar til FSR (se høringskemaet i bilag 1 til L 48). Skatteministeriet har nemlig i svar til FSR angivet følgende vedrørende et eksempel med et dansk selskab, der efter at have ejet et EU/EØS-datterselskab siden stiftelsen, likviderer selskabet i år 5 [vores understregning]:

”Betingelsen i forslaget til selskabsskattelovens § 31 E, stk. 1, 4. pkt., skal forstås således som det er beskrevet i FSRs alternativ nr. 1. Det vil sige, at meningen ikke er den, at der kun skal udarbejdes en fiktiv sambeskatningsopgørelse for år 5 (endelighedsåret), og det er heller ikke sådan, at det kun vil være den del af det endelige underskud, der kunne have været anvendt i år 5, som vil kunne fradrages i det danske selskab. Hvor der efter fradrag i endelighedsåret måtte henstå en uudnyttet del af EU/EØS-datterselskabets negative indkomst (det endelige underskud), så vil denne del bortfalde efter principperne for likvidation af sambeskattede selskaber med underskud. Dvs. konsekvensen er som beskrevet under a.”

Der fremgår følgende af FSRs beskrivelse under a [vores understregninger]:

”Det fradragsberettigede beløb udgør den del af EU/EØS-datterselskabets endelige underskud, der i hvert af år 1 - 4 kunne have været anvendt/modregnet i disse år i et overskud i det danske selskab og/eller hermed sambeskattede danske selskaber, såfremt EU/EØS-datterselskabet i år 1-4 havde indgået som et selskab medtaget under international sambeskatning.

Denne forståelse medfører da, at der i eksemplet skal udarbejdes fiktive sambeskatningsopgørelser for år 1-4, hvor EU/EØS-datterselskabet fiktivt medtages i sambeskatningsopgørelsen for disse år

med sit endelige underskudsbeløb for disse respektive år, for at det herved kan afgøres, hvilket underskudsbeløb i EU/EØS-datterselskabet for år 1-4, der "kunne have været anvendt" (modregnet) i hvert af år 1-4, enten i indkomst i det danske selskab eller i andre sambeskattede danske selskaber. Det herefter opgjorte beløb udgør da det beløb, som det danske selskab kan fradrage i år 5 som en negativ indkomstkompontent i opgørelsen af selskabets skattepligtige indkomst.

Den herefter opgjorte skattepligtige indkomst for år 5 for det danske selskab (inkl. fradraget) behandles herefter på normal vis, hvad enten indkomsten er positiv eller negativ (underskud).

Det vil sige, at hvis indkomsten for år 5 udviser underskud, og det danske selskab er singulært beskattet i år 5, kan underskuddet fremføres af det danske selskab som et fremførbart underskud på normal vis.

Indgår det danske selskab derimod i en sambeskatning i år 5, indgår det danske selskabs underskud i sambeskatningsopgørelsen for år 5 på normal vis, herunder sådan, at den del af det danske selskabs underskud for år 5, der ikke kan anvendes af andre sambeskattede selskaber i år 5, kan fremføres af det danske selskab på normal vis, jf. SEL § 31, stk. 2, jf. SEL § 12.

Det synes således at følge af ovenstående, at uudnyttede underskud hos datterselskabet (det endelige underskud) ikke fortabes ved en likvidation i år 5, men derimod overføres til fremførsel hos det danske moderselskab. Det er vores forståelse, at det i følgende eksempel medfører, at underskuddene i år 1-4 (i alt 2.000) overføres til det danske moderselskab i år 5, hvilket også vil være i overensstemmelse med EU-domstolens praksis (eksemplet fremgår også af FSRs spørgsmål).

Skattepligtig indkomst	År 1	År 2	År 3	År 4	År 5
Det danske moderselskab	1.000	1.000	1.000	1.000	1.000
EU/EØS-datterselskabet	-500	-500	-500	-500	-500

Skatteministeriet svarer FSR, at "dvs. konsekvensen er som beskrevet under a", men samtidigt at "en uudnyttet del af EU/EØS-datterselskabets negative indkomst (det endelige underskud) vil bortfalde efter principperne for likvidation af sambeskattede selskaber med underskud." Vi er i tvivl om sidstnævnte udelukkende refererer til underskuddet i år 5 – og ikke til underskuddene i år 1-4.

Kan Skatteministeriet - med udgangspunkt i ovenstående eksempel - nærmere redegøre for, om de akkumulerede endelige underskud i år 5 overføres fra datterselskabet til fremførsel hos det danske moderselskab? Hvis ikke bedes Skatteministeriet redegøre for, om der derved ikke består en EU-retlig stridig nægtelse af fradrag for endelige tab (underskud), som ikke anvendes to gange og som ville have været fradrag for hos moderselskabet i Danmark, hvis datterselskabet havde været etableret i Danmark.

2.2. SEL § 31 E: Betingelsen om at underskud ikke er endeligt, hvis det kunne være anvendt/ville kunne anvendes, hvis reglerne i det omhandlede land havde været identiske med de danske regler.

Det følger af den foreslåede SEL § 31, stk. 4, at fastlæggelsen af, om et underskud er endeligt, sker på grundlag af reglerne m.v. i det land, hvor datterselskabet er hjemmehørende, eller hvor det faste driftssted henholdsvis den faste ejendom er beliggende. Et underskud er endeligt, i det omfang selskabet godtgør, at det hverken i tidligere indkomstår, det pågældende indkomstår eller i senere indkomstår har været eller vil være muligt at anvende underskuddet efter reglerne ovennævnte land.

Dette synes helt i overensstemmelse med EU-domstolens praksis om risikoen for dobbeltfradrag (både fradrag i Danmark og i det andet land), hvilket er helt centralt i EU-domstolens praksis. Hele retfærdiggørelsen ("undskyldningen") for at have nationale regler, der gør det mindre attraktivt at etablere datterselskaber m.v. i andre EU/EØS-medlemslande, er netop båret af, at underskuddet (potentielt) også fradrages i det andet land efter de der gældende regler. Det er derfor også helt naturligt, at det er reglerne i dette land ("kildelandet"), der er afgørende for, om der består en risiko for dobbeltfradrag.

I den foreslåede SEL § 31 E, stk. 3, fremgår det dog, at:

"Et underskud er heller ikke endeligt, i det omfang det i tidligere indkomstår, det pågældende indkomstår eller i senere indkomstår kunne være anvendt eller ville kunne anvendes, hvis reglerne om adgang til fradrag for underskud i det i 1. pkt. omhandlede land havde været identiske med de danske regler herom."

Det skal erindres, at der på tidspunktet for underskuddets opstående allerede er foretaget en vurdering af, om der består et underskud efter danske regler samt efter udenlandske regler (det er den første betingelse for overhovedet at være omfattet). Fradrag for dette underskud nægtes i Danmark med henvisning til, at der består en risiko for dobbeltfradrag. Denne risiko forsvinder så snart det kan konstateres, at underskuddet på ingen mulig måde alligevel kan udnyttes i udlandet (endelighedsåret).

Ovenstående yderligere betingelse medfører, at det er et krav, at underskuddet også ville være endeligt, hvis reglerne i kildelandet var identiske med de danske regler.

Følgende fremgår af lovbemærkningerne:

"Et underskud vil således aldrig kunne anses for endeligt i den situation, hvor det kunne have været udnyttet, såfremt datterselskabet, det faste driftssted eller den faste ejendom havde indgået i en dansk obligatorisk sambeskatning."

Efter de danske regler er der ingen tidsbegrænsning i forhold til adgangen til at fremføre uudnyttede underskud til modregning i senere indkomstår. Andre lande kan have regler, hvorefter underskud ikke kan fremføres, eller hvorefter underskud kun kan fremføres inden for en tidsbegrænset periode. Hvis årsagen til, at et datterselskab eller et fast driftssted ikke kan anvende et underskud, beror på sådanne regler om begrænsning i adgangen til underskudsfremførelse, vil et underskud aldrig kunne anses for endeligt.”

Der synes således her at ske en sammenblanding af EU-domstolens praksis ift. endelige tab. Der må således sondres mellem (i) opgørelsen af underskuddet efter danske regler, som udgør restriktionstesten og (ii) risikoen for, at om dette underskud også kan fradrages i udlandet efter de dér gældende regler, dvs. retfærdiggørelsen og proportionalitetstesten.

Det er meget vanskeligt at se behovet for den danske yderligere betingelse samt hvordan dette på nogen mulig måde konkret kan være relevant for, om der består en risiko for dobbeltfradrag, da denne risiko ene og alene må og skal vurderes ud fra reglerne i udlandet – ikke en tankekonstruktion der ændrer faktum! Det er simpelthen ikke i overensstemmelse med EU-domstolens praksis at opstille en sådanne yderligere betingelser.

Vi er bekendt med EU-domstolens afgørelse i C-322/11 K, hvorfra præmis 79 synes citeret i lovbemærkningerne til SEL § 31 E, stk. 3, 4. pkt. Denne sag vedrørte vurderingen af et endeligt tab ved fast ejendom, men i den særlige situation, hvor der i kildestaten aldrig havde været et fradragsberettiget tab efter de dér gældende regler. EU-domstolen fandt, at [vores understregninger]:

”76. I en situation som den i hovedsagen omhandlede kan man uafhængigt af de faktiske omstændigheder, som den forelæggende ret anfører, dog ikke antage, at en skatteyder som K har udtømt mulighederne for at medregne tabene i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende.

77. For så vidt som den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende, ikke fastsætter en mulighed for at medregne tab fra salget af den faste ejendom, har der således aldrig været en sådan mulighed.

78. Under sådanne omstændigheder ville en anerkendelse af, at skatteyderens bopælsmedlemsstat desuagtet skal give mulighed for fradrag for tab på fast ejendom i indkomst, der beskattes i denne medlemsstat, svare til at tvinge medlemsstaten til at påtage sig de negative konsekvenser, der følger af anvendelsen af den skattelovgivning, som er vedtaget af den medlemsstat, på hvis område den faste ejendom er beliggende.

79. Det følger imidlertid af Domstolens retspraksis, at en medlemsstat ved anvendelsen af sin skattelovgivning ikke kan være forpligtet til at tage hensyn til eventuelle negative virkninger, der er en følge af særegenhederne ved en anden medlemsstats lovgivning, som finder anvendelse på en fast ejendom, der er beliggende på denne sidste stats område, og som tilhører en skatteyder, der er bosiddende på den første stats område (jf. analogt dom af 6.12.2007, sag C-298/05, Columbus Container Services, Sml. I, s. 10451, præmis 51, og af 28.2.2008, sag C-293/06, Deutsche Shell, Sml. I, s. 1129, præmis 42, samt dommen i sagen Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, præmis 49).

80. De frie kapitalbevægelser skal ikke forstås således, at en medlemsstat er forpligtet til at fastsætte sine skatteregler i forhold til en anden medlemsstats skatteregler med henblik på i alle situationer at sikre en beskatning, der udviser enhver ulighed som følge af nationale skatteregler, idet de beslutninger, en skatteyder træffer med henblik på investering i udlandet, alt efter omstændighederne kan være mere eller mindre fordelagtige eller ufordelagtige for en sådan skatteyder (jf. analogt Deutsche Shell-dommen, præmis 43, og dommen i sagen Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, præmis 50).

81. Følgelig skal det fastslås, at når den medlemsstats lovgivning, på hvis område en fast ejendom er beliggende, ikke foreskriver en medregning af tab fra salget af den faste ejendom, har de faktiske omstændigheder, som den forelæggende ret og K har påberåbt sig, idet de har angivet, at tabet kan være endeligt, ikke indvirkning på forholdsmæssigheden af den i hovedsagen omhandlede restriktive foranstaltning."

Sagen vedrørte således konkret et underskud, som aldrig havde været fradragsberettiget i kildelandet og derved ikke kunne "tabes". EU-domstolens afgørelse henviser helt konkret til "under sådanne omstændigheder", mens lovbemærkningerne til den foreslåede SEL § 31 E, stk. 3, udelukkende citerer én enkelt præmis uden kontekst og løsrevet fra hvad EU-domstolen faktisk afgjorde. Vi mener derfor på ingen måde, at C-322/11 K kan danne grundlag for den EU-retlige konformitet af den foreslåede SEL § 31 E, stk. 3, 4. pkt.

Skatteministeriet bedes redegøre for behovet i dansk ret for denne yderligere betingelse i den foreslåede SEL § 31, stk. 3, 4. pkt., samt om det netop er præmis 79 i C-322/11 K (inkl. henvisninger heri), der forsøges benyttes som argument for at den foreslåede SEL § 31, stk. 3, 4. pkt. ikke er uforenelig med EU-retten?

2.3. SEL § 31 E: Den almindelige "endeligheds-vurdering"

Det følger af den foreslåede SEL § 31 E, stk. 4, 2. pkt., at et underskud er endeligt, i det omfang selskabet, foreningen eller fonden m.v., jf. stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., godtgør, at det hverken i tidligere indkomstår, det pågældende indkomstår eller i senere indkomstår har været eller vil være muligt at anvende underskuddet efter reglerne i det i 1. pkt. omhandlede land.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at [vores understregninger]:

”Det forhold, at datterselskabet eller det faste driftssted ikke længere oppebærer indtægter, vil dog ikke i sig selv indebære, at et underskud kan anses for endeligt. Hvis der f.eks. efter skattereglerne i det pågældende land er mulighed for, at en tredjepart kan udnytte eller ville have kunnet udnytte underskuddet i et datterselskab, vil datterselskabets underskud således ikke kunne anses for endeligt.

Dette indebærer, at der efter den foreslåede regel ikke vil foreligge et endeligt underskud, hvis det er muligt at sælge aktierne i datterselskabet inklusiv underskuddet, således at underskuddet potentielt kan anvendes efter ejerskiftet. Det følger af EU-Domstolens praksis, at det ikke er afgørende, om denne mulighed faktisk er blevet udnyttet.”

Dette synes at indikere, at hvis datterselskabet i kildelandet kunne være overdraget inkl. underskud – men faktisk ikke er blevet overdraget – så kan et underskud aldrig blive endeligt. Her synes endelighedsvurderingen – ligesom ovenfor – også at indeholde en bagudrettet teoretisk vurdering, og derved fuldstændig løsrevet fra, om der faktisk består en risiko for at underskuddet udnyttes flere gange.

Det er for os meget vanskeligt at finde støtte i EU-domstolens praksis for ovennævnte fortolkning i lovbemærkningerne. Vi formoder, at der med henvisningen til EU-domstolens praksis tænkes på de svenske sager C-607/16 *Memira* og C-608/16 *Holmen*.

Følgende fremgår af C-607/16 *Memira* [vores understregning]:

”25. I en situation som den, der overvejes af Memira, kan underskud – også selv om det skulle vise sig, at alle de øvrige tilfælde, som er opregnet i Marks & Spencer-dommens præmis 55, hvor det ikke er muligt at tage hensyn til underskuddene, foreligger – dog ikke anses for endelige, hvis det fortsat er muligt at anvende disse underskud økonomisk ved at overføre dem til tredjepart.”

Følgende fremgår af C-608/16 *Holmen* [vores understregning]:

”37. Det følger heraf, at i en situation som den, der overvejes af Holmen, kan underskud – også selv om det skulle vise sig, at alle de øvrige tilfælde, som er opregnet i Marks & Spencer-dommens præmis 55, hvor det ikke er muligt at tage hensyn til underskuddene, foreligger – dog ikke anses for endelige, hvis det fortsat er muligt at anvende disse underskud økonomisk ved at overføre dem til tredjepart inden likvidationens afslutning.”

Ingen af disse sager synes således at adressere en situation, hvor der historisk kunne være sket et salg. I stedet vedrører sagerne ganske simpelt vurderingen af, om det fortsat er muligt at anvende disse

underskud – enten hos selskabet selv eller hos tredjemand - og der derved fortsat består en risiko for dobbeltfradrag.

Skatteministeriet bedes redegøre for behovet i dansk ret for denne yderligere betingelse samt om det netop er C-607/16 Memira og C-608/16 Holmen, der forsøges benyttet som argument for, at den foreslåede SEL § 31, stk. 3 ikke er uforenelig med EU-retten?

2.4. SEL § 32: Ændring af CFC-reglerne

Der vil som følge af lovforslaget ske en nyaffattelse af SEL § 32 om CFC-beskatning af danske moderselskaber. CFC-regler skal – som det også fremgår af lovbemærkningerne - forhindre, at danske moderselskaber flytter mobile aktiver og den tilhørende indkomst til udenlandske datterselskaber (Controlled Foreign Companies), ved at CFC-regler medfører, at moderselskabet fortsat beskattes af indkomsten fra de mobile aktiver, selvom de placeres i datterselskabet i udlandet. Herved sikres det, at der i moderselskabets hjemland sker beskatning af værdier, der er skabt i hjemlandet.

Alligevel fastholder L 48, at de danske CFC-regler fortsat skal finde anvendelse på både danske og udenlandske datterselskaber.

Kan Skatteministeriet bekræfte, at dette sker for at sikre den EU-retlige konformitet af de danske CFC-regler i forhold til etableringsfriheden, således at der ikke formelt består en forskelsbehandling ved etablering af et dansk datterselskab kontra et udenlandske datterselskab hjemmehørende inden for EU/EØS?

Det fremgår samtidigt i Skatteministeriet høringssvar til Danfoss (se høringsskemaet i bilag 1 til L 48), at [vores understregninger]:

”Der er således tale om værnsregler, der skal forhindre, at nogle virksomheders adfærd og skatteminimering medfører et mindreprovenu for det offentlige. Ligesom med andre værnsregler er formålet ikke, at de i sig selv skal medføre et merprovenu, men formålet er derimod, at reglerne skal modvirke, at den samlede skattebase udhules. Det er derfor heller ikke muligt at opgøre provenuvirkningen af CFC-reglerne alene ved at se på virksomhedernes relativt begrænsede CFC-indkomst. Tværtimod kan en lille CFC-indkomst være udtryk for, at værnsreglerne virker, og at indkomsten ikke flyttes ud af landet. Det er således i overensstemmelse med både de gældende og de foreslåede CFC-regler, at værnsreglerne har en adfærdspåvirkende karakter.”

Det synes at følge af svaret, at CFC-reglerne ikke *de facto* medfører et merprovenu i kraft af separat CFC-indkomst, men derimod i højere grad har en præventiv effekt (adfærdspåvirkende effekt).

Det er vores forventning, at der absolut intet merprovenu kommer fra danske moderselskaber med danske CFC-datterselskaber, da der gives creditlempelse for den identiske skat betalt i de danske CFC-datterselskaber. Derimod kan der potentielt bestå et merprovenu fra danske moderselskaber med udenlandske CFC-datterselskaber, hvor sidstnævnte er underlagt en lavere beskatning end det danske moderselskab.

Det er ligeledes vores forventning, at der absolut ingen adfærdspåvirkende effekt er i forhold til danske moderselskaber, der overvejer at etablere danske CFC-datterselskaber. Derimod kan der potentielt bestå en adfærdspåvirkende effekt på danske moderselskaber, der overvejer at etablere udenlandske CFC-datterselskaber, som er underlagt en lavere beskatning end det danske moderselskab.

Skatteministeriet bedes redegøre for, om der er forskel i merprovenuet fra henholdsvis danske moderselskaber med danske CFC-datterselskab og danske moderselskaber med udenlandske CFC-datterselskaber, dvs. om (det begrænsede) merprovenu alene hidrører fra danske moderselskaber der har etableret udenlandske CFC-datterselskaber?

Skatteministeriet bedes redegøre for, om der består nogen adfærdspåvirkende effekt i forhold til danske moderselskaber, der overvejer at etablere danske CFC-datterselskaber, eller om den adfærdspåvirkende effekt alene påvirker danske moderselskaber, der overvejer at etablere udenlandske CFC-datterselskaber, som er underlagt en lavere beskatning end det danske moderselskab?

I lyset af ovenstående bedes Skatteministeriet samtidig redegøre for, om de foreslåede danske CFC-regler alene eller i langt overvejende grad rammer danske moderselskaber, der enten har etableret udenlandske datterselskaber eller overvejer at etablere udenlandske datterselskaber.

Vi imødeser Skatteministeriets svar.

De venligste hilsner

Michael Tell